

Aftiteling

Sanne liep het grote glazen gebouw binnen, een grote schoudertas onder haar arm geklemd. Er was een brede ontvangstbalie, waar een slanke brunette opkeek van haar beeldscherm om de bezoeker te bekijken. Even bleven haar ogen op Sanne rusten, maar toen ze het pasje op de blouse zag, zei ze "goedemorgen" en draaide haar blik weer naar haar beeldscherm. Ze had haar niet herkend. Hoe kon het ook, met haar nieuwe haarkleur en die vlotte kleren. De vorige keer dat ze hier binnenkwam had de brunette haar nauwelijks een blik waardig gegund en toen Sanne later weg ging, overstuur en met doorgelopen make-up, had die meid met haar collega's besmuikt zitten lachen. Dit keer zou dat niet gebeuren. Sanne haalde een pakje Marlboro, te voorschijn, keek er even naar en gooide het toen in de prullenbak naast de receptie.

"Nu ga ik echt stoppen!" riep ze op dramatische toon en de receptioniste keek haar even aan en knikte haar bemoedigend toe. Dat het pakje met een harde tik op de bodem was gevallen, was haar gelukkig niet opgevallen.

In de lift gekomen drukte Sanne op de knop met nummer zes. "Tv-redactie" stond er naast de knop. Ze wist precies waar ze uit zou komen. Ze haalde het neppasje van haar blouse af. Handig toch, dat lamineerapparaat. Toen de lift stopte, liep ze de ruimte van de redactie op. Ze hoorde mensen praten, een telefoon rinkelde en een jongen liep haar snel voorbij met een grote map in zijn handen. Flitsen van haar eerste bezoek schoten door haar heen: ongemakkelijk had ze zich gevoeld, maar ook opgetogen, omdat iemand haar had opgegeven voor een metamorfose. De mensen van de redactie waren druk met haar in de weer, wilden van alles over haar weten, over haar werk en haar hobby's en zelfs veel over haar relatie met Martin. Wat dat ermee te maken had begreep ze toen niet, maar dat werd later allemaal duidelijk. Pijnlijk duidelijk.

Een vrouw kwam haar tegemoet. Sanne herkende haar als de regieassistente, een jonge meid met kort blond haar. Zij was de enige geweest die zich haar lot enigszins had aangetrokken en zich na de uitzending had bekommerd om de huilende, hysterische Sanne. Toch had ook zij eraan mee gewerkt, ze wist van tevoren wat er ging gebeuren. Sanne voelde daarom geen mededogen.

"Kan ik u helpen?" vroeg het meisje. Ook zij herkende haar niet.

"Ik kom iets brengen namens de heer Rijkman, hij was zo content met uw laatste programma, de kijkcijfers waren zo geweldig!"

"Ja", antwoordde het meisje, "het was wel spectaculair". Ze keek even naar beneden en voegde er zacht aan toe: "hoewel het voor dat meisje niet zo leuk uitpakte".

Geïntrigeerd bekeek Sanne haar nog eens. De interne strijd was op haar gezicht af te lezen.

"Tja, dat is nu eenmaal televisie hè, niet iedereen kan een heldin zijn, maar jij en je team, jullie waren subliem, er staat je nog een grote carrière te wachten!"

Het meisje lachte schuchter. Sanne pakte haar pols en zei:

"Doe me een lol en breng deze pakketjes naar je baas en die vreselijk aardige producer, ze lopen hier wel rond, toch?" Ze rommelde ondertussen in haar tas en haalde er drie vrolijk ingepakte doosjes uit. Ze wist precies wie er op dat late uur nog aanwezig waren, dat had ze een half uur geleden gecheckt.

"En neem er zelf ook een, meid, een kleinigheidje als blijk van waardering". Het meisje nam de pakjes aan en aarzelde.

“Kom kom, deel ze uit en maak ze samen open, meneer Rijkman wil graag weten hoe zijn attenties zijn ontvangen, je weet hoe hij is” zei Sanne en ze knipoogde.

De assistente lachte, nam de pakjes aan en liep ermee naar het grootste kantoor. Sanne zag door het raam twee gestalten druk met elkaar praten. Razendsnel pakte ze een grijs pakket uit haar tas, trok de beveiligingsstrip eraf en gooide het de gang in. Ze hoorde gesis, stapte snel de lift in en drukte op de knop waarmee hij werd stil gezet. Door het raam keek ze de redactieruimte in. Ze liet haar gedachten nog één keer naar die fatale middag gaan, toen bleek dat ze niet het middelpunt van een metamorfose zou worden, maar het middelpunt van spot. De verrassing, waar Sanne zich zo op verheugd had, werd een nachtmerrie. Er kwam helemaal geen team van mensen om haar uiterlijk te veranderen, maar in plaats daarvan was het Martin die het podium betrad, samen met Janine, haar vriendin sinds de basisschool. Hij vertelde haar doodleuk dat ze al een jaar een verhouding met elkaar hadden en met elkaar wilden trouwen. En of zij maar even uit de weg wilde gaan.

Gegild had ze en geslagen, het was echt vreselijk. Nog weken daarna, terwijl ze zich als een zombie door het leven bewoog, werd ze nagewezen en uitgelachen. Prachtige televisie, hoge kijkcijfers. Daar draaide het om. Zelfs haar moeder, bij wie ze noodgedwongen was ingetrokken, raakte niet uitgepraat over de show.

Ze keek door het raampje. Ze zag de drie gestalten bewegen, hoorde de enthousiaste uitroepen. Ze verwachten blingbling, dacht ze. Eerbetoon voor hen die anderen kapot maken. Toen volgde er een harde knal en toen nog twee. Even bleef het stil, daarna volgde het gegil. De assistente was de eerste die de kamer uit kwam, ze strompelde en hield haar hand voor haar gezicht. Daarachter kwam de regisseuse en ze zag dat de producer op de grond lag. De twee vrouwen huilden, de regisseuse hield met haar ene hand haar andere vast, die hevig bloedde. Er leken een paar vingers te missen. Hun ogen traanden door het gas en toen ze in de buurt van de lift kwamen, trok de assistente schreeuwend haar handen van haar gezicht weg. Waar haar neus had gezeten, zat een gapend gat, waar het bloed uit gutste. Ze stootte dierlijke kreten uit en strompelde verder. Er was geen trap bij deze verdieping, dat paste niet bij de inrichting, zo hadden ze Sanne verteld.

Sanne keek toe hoe de vrouwen zich aan elkaar vastgrepen en in de richting van de lift schuifelden. Ze trok langzaam haar pruik af. Toen ze ter hoogte van het raampje waren en met veel moeite de knop van de lift probeerden in te drukken zagen ze haar. In hun ogen stond angst, verbazing en wilde paniek. Ze hadden haar herkend, dat wist ze zeker. Net als Janine en Martin vanochtend, toen ze ook hen had gefêteerd. Ze keek onaangedaan naar de twee vrouwen, drukte langzaam op 1 en de lift zette zich in beweging. De vrouwen gilden.

Sanne borg de pruik op, pakte een lange regenjas uit haar tas, trok hem aan, stapte uit de lift en zette haar tas tussen de liftdeuren. Rustig liep ze de trap af naar beneden. Er hing een geur van zwavel en desinfecterend middel. Ze zag nog net dat de brunette op een brancard werd weg gedragen. Er zat een lelijke gapende wond in haar been. Met een huppeltje ging Sanne de drempel over naar buiten.

Ghislaine Cals